

อนุสาวรีย์หลวงปู่เขียน ธรรมรักขิต

ประวัติ หลวงพ่อเขียน ธรรมรักขิต วัดวังตะก

หลวงปู่เขียนเมื่อเป็นฆราวาส มีชื่อเรียกกันว่า “เสถียร” เกิดเมื่อวันเสาร์เดือน ๔ ปีชาล พ.ศ. ๒๓๙๙ หลวงปู่เกิดที่บ้านตลิ่งชัน ตำบลชอนไพร อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ บิดาชื่อ ทอ มารดาชื่อ ปลิด ภายหลังใช้นามสกุลว่า จันทรแสง บ้านอยู่ติดกับวัดทุ่งเรไร หลวงปู่เขียนมีพี่น้องร่วมสายโลหิตทั้งหมด ๕ คน เป็นชาย ๓ คน เป็นหญิง ๒ คน ดังนี้

คนที่ ๑ ชื่อ อินทร์ (ชาย)

คนที่ ๒ ชื่อ ทองใบ (หญิง)

คนที่ ๓ ชื่อ เสถียร (ชาย)

คนที่ ๔ ชื่อ แสง (ชาย)

คนที่ ๕ ชื่อ ระทวย (หญิง)

บิดามารดาของหลวงปู่เขียน มีอาชีพหลัก คือการทำนาและทำไร่ นอกจากอาชีพนี้แล้ว บิดาของหลวงปู่เขียน ยังเป็นคนทรงประจำหมู่บ้าน ซึ่งชาวบ้านเหล่านั้นมักเรียกกันว่า “สมุนเจ้าบ้าน” เมื่อยังเด็กหลวงปู่เป็นเด็กที่ว่านอนสอนง่ายและเฉลียวฉลาดเมื่ออายุได้ ๑๒ ปี หลวงปู่ได้ขออนุญาตจากบิดามารดา ขอบวชเป็นสามเณร (พ.ศ. ๒๔๑๑) อยู่วัดทุ่งเรไร ในขณะที่บวชเป็นสามเณร

หลวงพ่อเขียน รัชมรักขิต

นั้นได้ศึกษาอักษรสมัยตามควรแก่การจากท่านอาจารย์วัด พออ่านออกเขียนได้ นอกจากนี้ยังได้ศึกษาภาษาขอม ควบคู่ไปกับภาษาไทย อันเนื่องมาจากขยันเล่าเรียนเขียนอ่าน อาจารย์ผู้สอนจึงได้เปลี่ยนชื่อจากเสถียรเป็น “เขียน” สามเณรเขียนได้บวชเรียนเป็นสามเณรตลอดมาโดยไม่สึกเลยจนกระทั่งอายุใกล้จะอุปสมบทได้ จึงได้สึกออกมาเป็นฆราวาส เมื่อครบอายุบวช บิดามารดา ตลอดจนพี่น้องได้ปรึกษาหารือกันในเรื่องจะบวช นายเขียน ซึ่งนายเขียนนั่งร่วมวงอยู่ด้วย และนั่งติดกับพี่สาวชื่อทองใบ ขณะนั้นแต่งงานมีบุตรแล้ว นายเขียนได้พูดปรารภกับพี่สาวว่า “นมผู้หญิงเป็นอย่างไรน้อ ไหนๆฉันจะบวชแล้ว อยากจะขอจับสักครั้งได้ไหม” เมื่อพี่สาวได้ยินดังนั้นก็อนุญาตให้จับนม เมื่อนายเขียนจับนมของพี่แล้ว ก็ลองจับน่องของตนบ้าง พร้อมกับพูดว่ามันคล้ายๆกับน่องของฉันไม่เข้าท่าเลย ดังนั้นใน พ.ศ. ๒๔๒๐ นายเขียนอายุ ๒๐ ปีบริบูรณ์ จึงได้อุปสมบท ณ วัดภูเขาติน(บางคนเรียกว่า วัดภูกระติง) ซึ่งอยู่ใกล้กับแม่น้ำป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งมีอาจารย์ประดิษฐ์ เป็นพระอุปัชฌาย์ และมีพระอาจารย์สอนกับพระอาจารย์ทองมี เป็นพระกรรมวาจาจารย์ หลังจากหลวงพ่อเขียนได้อุปสมบทได้ ๑ พรรษา บิดามารดา ได้รับร่ำให้หลวงพ่อสึกจากสมณเพศเพื่อจะได้มาแต่งงานกับหญิงคนหนึ่งซึ่งอยู่บ้านใกล้กัน หลวงพ่อไม่ยอมสึก จึงได้ลาญาติ โยมบิดา มารดา ไปเยี่ยมญาติชื่อนางบุญมา บุญต้อ ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับท่าน แต่งงานกับนายอินทร์ บุญต้อ และพามาอยู่ที่บ้านวังตะกู่ อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร

เมื่อหลวงพ่อกลับมาเยี่ยมญาติที่บ้านวังตะกุก ก็มีการนำขนพล(มาด สุขขำ) กำนันตำบลวังตะกุก กับนายอินทร์ บุญต้อ ได้ยินมนต์ให้หลวงพ่อกำพรษาอยู่ที่วัดวังตะกุก หลวงพ่อก็ไม่ขัดนิมนต์จึงได้กำพรษาอยู่วัดนี้ ๑ พรรษา หลังจากนั้นท่านได้ออกจากวัดวังตะกุกไปศึกษาปริยัติธรรมอยู่ที่วัดเสารงทอง จังหวัดลพบุรี โดยมีพระอาจารย์ทองเป็นอาจารย์ผู้สอน เมื่อได้ศึกษาเล่าเรียนอยู่วัดนี้เป็นเวลานานถึง ๙ พรรษา หลวงพ่อก็ลาอาจารย์ทองเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปศึกษาปริยัติธรรมต่อและได้ไปกำพรษาอยู่ที่วัดรังษี ซึ่งมีเจ้าคุณธรรมกิตติเป็นเจ้าอาวาส หลวงพ่อได้ศึกษาเล่าเรียนทั้งคันถธุระและวิปัสสนาธุระอยู่วัดรังษีนานถึง ๑๖ พรรษา ก็พอดีขณะนั้นวัดรังษีจะโอนจากวัดมหานิกายเข้าเป็นวัดธรรมยุตตินิกาย แต่หลวงพ่อก็ไม่ยอมเปลี่ยนหลวงพ่อก็ต้องออกจากวัดรังษี ตั้งแต่นั้นมาและได้เดินทางมากำพรษาอยู่ที่วัดเสารงทอง จังหวัดลพบุรีอีกครั้งหนึ่ง ขณะนั้นท่านเจ้าคุณสังฆภาเป็นเจ้าอาวาส หลวงพ่อได้กำพรษาอยู่วัดนี้อีก ๙ พรรษา

ในปี พ.ศ. ๒๔๔๒ กำนันขนพลพร้อมด้วยนายอินทร์ บุญต้อ ได้พากันเดินทางจากวัดวังตะกุกไปนิมนต์หลวงพ่อกับมาจำพรษาอยู่ที่วัดวังตะกุก หลวงพ่อก็รับนิมนต์และได้ออกเดินทางมาพร้อมกับกำนันขนพลและนายอินทร์ มากำพรษาอยู่ที่วัดวังตะกุกตั้งแต่นั้นมา

วัดวังตะกูน ต.วังตะกูน อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร

ในปี พ.ศ. ๒๔๕๙ ซึ่งขณะนั้นหลวงพ่อยังจำพรรษาอยู่ที่วัดวังตะกุก ผู้ใหญ่พลาย บ้านห้วยเรียงใต้ได้นำม้ตัวเมียมาถวายหลวงพ่อ ๑ ตัว และนายทอง บ้านวังอีแร้งได้นำม้ตัวผู้มาถวายอีก ๑ ตัวในช่วงระยะเวลาประมาณ ๒๐ ปีม้ทั้งสองได้ขยายพันธุ์ออกมาเป็นม้ ๗๐ ตัวนับว่าเป็นม้ที่มาก ผุ่งหนึ่งในวัดของหลวงพ่อนอกจากจะมีม้แล้วยังมีผู้นำ ลิง ชะนี เก้ง กวาง วัวแดง จระเข้ (ขณะนี้จระเข้ตัวที่ชื่อสี อยู่ที่วัดเมืองเก่า อำเภอเมืองพิจิตร โดยสร้างเป็นอ่างใหญ่โบกปูนซีเมนต์ให้อยู่ตรงปากถ้ำชาละวัน) เป็นสิ่งที่น่าสนใจว่า วัดนี้มีสัตว์เป็นจำนวนมาก คล้ายวัดหลวงพ่อเงิน บางคลาน

พ.ศ. ๒๔๘๔ ได้มีอาจารย์วัดองค์หนึ่งชื่อใหญ่ สนิทบุรุษ มาจากจังหวัดนครราชสีมาได้มาขอพำนักอยู่ที่วัดวังตะกุก ครั้นอยู่มาเรื่อยๆเข้ามีประชาชนนับถือมาก เลยถือโอกาสตั้งตัวเป็นเจ้าของอาวาสเสียเอง ทั้งนี้เนื่องจากมีทายกบางคนให้ความสนับสนุน จึงได้รื้อกุฏิปลูกใหม่ให้เข้าแถวเป็นระเบียบเป็นการขับไล่หลวงพ่อทางอ้อม เว้นกุฏิหลวงพ่อไว้ให้อยู่โดดเดี่ยวองค์เดียว นอกจากนี้ยังให้สร้างเชิงตะกอนเผาศพไว้ด้านตะวันออกใกล้ๆกุฏิหลวงพ่อเวลาเผาศพลมจะพัดคว้นและกลืนเข้ากุฏิหลวงพ่อ เรื่องนี้หลวงพ่อได้รับความเดือดร้อนอย่างมาก เพราะการเผาศพว่าจะไหม้หมดก็ต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง ถึงแม้หลวงพ่อก็ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างไร หลวงพ่อก็ทนอยู่ได้ไม่ยอมหนีไปไหนท่านชอบอยู่อย่างไม่จองเวรจองกรรม หลวงพ่ของท่านระงับความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นด้วยขันติธรรม ในขณะนั้นหลวงพ่อหมดที่พึ่งเนื่องจากทายกเก่าตายเกือบหมด

พ.ศ. ๒๔๙๑ กำนันเถาว์ ทิพย์ประเสริฐ บ้านสำนักขุนเณร ขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นกำนันตำบลวังจี้ ซึ่งเป็นผู้มองเห็นการณ์ไกลกำนันพร้อมคณะทายก จึงได้พากันมานิมนต์หลวงพ่อให้ไปจำพรรษาอยู่วัดสำนักขุนเณร ซึ่งอยู่ห่างจากวัดวังตะกุกไปทางตะวันออกระยะทางจากวัดวังตะกุกถึงวัดสำนักขุนเณรประมาณ ๕ กม. และคณะที่ไปนิมนต์ได้รับปากบอกหลวงพ่อกว่าจะช่วยกันสร้างกุฏิให้เพียงพอกับพระภิกษุสงฆ์ที่พำนักอยู่ที่วัดสำนักขุนเณร นอกจากนี้จะสร้างคอกม้าให้อย่างกว้างขวาง หลวงพ่อก็ได้เห็นเจตนาดีและความอ่อนน้อม หลวงพ่อก็รับนิมนต์ไปอยู่วัดสำนักขุนเณร ถึงแม้ว่าหลวงพ่อกจะไปอยู่วัดสำนักขุนเณรแล้วก็ตาม หลวงพ่อก็ยังเที่ยวไปมาระหว่างวัดสำนักขุนเณรและวัดวังตะกุกมิได้ขาด

รูปหล่อหลวงพ่อเขียน รัชมรักชิต ณ วัดวังตะกูน พิจิตร

พ.ศ. ๒๕๙๓ หลวงพ่อได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดที่จะจำพรรษาอยู่วัดสำนักขุนเณร ด้วยความอาลัยอาวรณ์วัดวังตะกูน หลวงพ่อได้กราบไหว้ต้นไม้ใหญ่ๆทุกต้นในบริเวณวัดวังตะกูน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าท่านเคยจำพรรษาอยู่วัดวังตะกูนานถึง ๔๙ พรรษาก็อาจเป็นได้ เมื่อหลวงพ่อไปอยู่วัดสำนักขุนเณรแล้ว คณะทายกวัดวังตะกูนก็พากันไปนิมนต์หลวงพ่อให้มาจำพรรษาอยู่วัดวังตะกูน หลวงพ่อก็รับนิมนต์มาอยู่วัดวังตะกูนตามเดิม ครั้นหลวงพ่อกับมาอยู่ได้ ๑ อาทิตย์หลวงพ่อก็ขอตัวกลับไปอยู่สำนักขุนเณรอีก ด้วยความอาลัยรักวัดทั้งสอง หลวงพ่อจึงเที่ยวไปเที่ยวมา มิได้ขาด

หลวงพ่อเขียนนับว่าท่านเป็นนักก่อสร้างองค์หนึ่ง จะสังเกตได้ว่าเมื่อหลวงพ่อไปอยู่ ณ วัดใดจะพยายามสร้างสรรค้วัดนั้นให้เจริญรุ่งเรืองสำหรับงานก่อสร้างนั้น เพื่อให้ผู้สนใจได้มองเห็นอย่างถี่ยวน จึงได้นำมาเขียนเป็นขั้นตอนดังนี้

วัดวังตะกู ต.วังตะกู อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร

การก่อสร้างวัดวังตะกู

เมื่อหลวงพ่ोजำพรรษาอยู่วัดวังตะกู ได้มีประชาชนในตำบลนั้นและตำบลใกล้เคียงพากันมาทำบุญ และด้วยความศรัทธาได้นำบุตรหลานมาฝากเป็นลูกศิษย์เพื่อศึกษาหาความรู้จากหลวงพ่อกันเป็นจำนวนมาก ในขณะนั้นทางบ้านดอนของอำเภอบางมูลนาก ตำบลวังตะกู ได้เปิดโรงเรียนประชาบาลขึ้น โดยอาศัยศาลาวัดวังตะกูเป็นสถานศึกษาเล่าเรียนของบุตร ธิดา ในตำบลนั้น ในความอุปการะของหลวงพ่อกันเป็นแห่งที่สอง รองจากตำบลภุมิ จะเห็นได้ว่าหลวงพ่อกันเป็นผู้สนับสนุนการศึกษาเป็นอย่างดี

นอกจากนี้หลวงพ่อกันได้ร่วมมือกับทายกช่วยกันทำการก่อสร้างถาวรวัตถุไว้ให้ปรากฏในพระพุทธศาสนา คือ

1. กุฏิ ๕ ห้อง จำนวน ๒ หลัง
2. กุฏิ ๓ห้อง จำนวน ๒ หลัง
3. สร้างสะพานไม้ถาวรข้ามคลองพร้อมกับสร้างศาลาพักที่สะพานข้ามคลอง ๑ หลัง
4. สร้างหอระฆัง – สร้างระฆัง ๓ ลูก
5. สร้างพระสารีบุตร – พระโมคคัลลานะ พระศรีอาริยะ

วัดวังตะกูน ต.วังตะกูน อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร

6. พระประธานและเริ่มสร้างอุโบสถ ๑ หลัง สร้างกำแพงแก้วล้อมรอบ สร้างซุ้มประตูอุโบสถ ก่ออิฐยังไม่ทันจะฉาบปูนมีลมพายุพัดอย่างแรงทำให้พังลงไปหมด (ปัจจุบันได้รื้อถอนไปหมดแล้ว)
7. นอกจากนี้หลวงพ่อยังได้สร้างโรงเรียนให้แก่เด็กได้ศึกษาเล่าเรียนอีก ๑ หลัง

มีผู้เล่าว่าก่อนที่ลมจะพัดอุโบสถพัง หลวงพ่อได้รับความกระทบกระเทือนใจอย่างแรง ทั้งนี้เนื่องจากการเก็บรักษาเงินของวัดนั้นได้มอบให้ทายกเป็นผู้เก็บรักษาและถือบัญชีการก่อสร้างอุโบสถ ทายกได้นำเงินที่เก็บรักษาอยู่นั้นไปซื้อไร่ ชื่อ นา ปลูกบ้านของตน เมื่อทางวัดได้เรียกเอาเงินเพื่อมาชำระค่าการก่อสร้างอุโบสถ ทายกผู้นั้นบอกว่าเงินหมด บัญชีเรียไร้ก็สูญหาย ไม่ยอมนำมาแสดง หลังจากนั้นพายุก็พัดอุโบสถพังหมด เป็นอันว่าการสร้างอุโบสถไม่สำเร็จดังความประสงค์ของหลวงพ่อ

อภินิหาร ความศักดิ์สิทธิ์ วาจาสิทธิ์

๑. อ้ายเขี้ยวยักษ์กัดหลวงพ่อก

เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๙ ผู้ใหญ่พลายบ้านห้วยเรียงใต้ ได้นำม้าตัวเมียมาถวายหลวงพ่อดัวหนึ่ง ต่อมาไม่นานนายทอง บ้านอีแร้งได้นำม้าตัวผู้ชื่อ อ้ายเขี้ยวยักษ์ ที่เจ้าของให้ชื่อเช่นนี้เพราะเหตุม้าตัวนี้สีเขี้ยวแก่ รูปร่างใหญ่ ค่อนข้างดุ เจ้าของเห็นว่าเป็นอันตรายต่อเด็กเล็ก จึงได้นำมาถวายแก่หลวงพ่อก ประมาณสักหนึ่งอาทิตย์ต่อมา หลวงพ่อกจึงอ้ายเขี้ยวยักษ์ไปกินน้ำที่สระน้ำ ขณะที่อ้ายเขี้ยวยักษ์เดินนำหน้าหลวงพ่อกไปด้วยความคึกคะนอง ได้วิ่งกลับมาหาหลวงพ่อกและได้กัดหลวงพ่อกที่หน้าผาก ไหล่ขวาและที่หน้าอก แต่กัดหลวงพ่อกไม่เข้ามีแต่รอยบุบเขี้ยวซ้ำ หลายคนที่อยู่ ณ ที่นั้นได้พากันคว่ำไม้จะไปตีอ้ายเขี้ยวยักษ์ หลวงพ่อกได้ห้ามไว้พร้อมกับพูดกับคนเหล่านั้นว่า “อ้ายเขี้ยวมันลองหลวงพ่อกหน่อ” วันรุ่งขึ้นหลวงพ่อกได้เสกหญ้า เสกข้าวเปลือกให้มันกิน แล้วลงอักขระที่เล็บเท้าทั้งสี่ข้าง ตั้งแต่นั้นมาอ้ายเขี้ยวยักษ์กลายเป็นม้าเชื่องสำหรับหลวงพ่อก มันไปอยู่ที่ไหน แห่งใด ถ้ามันได้ยินเสียงของหลวงพ่อกร้องเรียก อ้ายเขี้ยวยักษ์จะต้องวิ่งแจ้น ส่งเสียงร้องด้วยความคึกคะนอง มันจะต้องเอาหัวมาเกยหลวงพ่อกหลวงพ่อกจะลูบมันด้วยความรัก

๒. ม้าของหลวงพ่อกูกิ่ง

อยู่ต่อมาอ้ายเขี้ยวยักษ์ได้หลุดเชือกไปกินข้าวในนาของทายกนวม ทายกนวมเกิดความโมโหขึ้นมาคว่ำปิ่นลูกซองยิงอ้ายเขี้ยวยักษ์ด้วยลูกแก้ว ลูกปืนถูกตามตัวของอ้ายเขี้ยวยักษ์ทุกเม็ดแต่ไม่ระคายผิวหนังอ้ายเขี้ยวยักษ์เลย ฝ่ายนางมารรยาของทายกนวมด้วยความโมโหได้ไปยื่นคำหลวงพ่อกด้วยคำหยาบคาย หาวว่าหลวงพ่อกเลี้ยงม้าไว้แล้วผูกไว้ไม่ดีปล่อยให้ม้าไปรบกวบชาวบ้านให้ได้รับความเดือดร้อนเสียข้าวเสียของชาวบ้าน หลวงพ่อกจึงบอกว่า “มึงทำเป็นด่ากูดีไปเถอะระวังปากมึงจะเน่า” ต่อมานางมาได้เกิดป่วยปากเน่าถึงกับล้มหมอนนอนเสื่ออนอนขึ้นอนนเหยี่ยว เป็นที่น่าเวทนายิ่งนักหลวงพ่อกบังเกิดความเมตตาสงสาร จึงใช้ให้นางชาวภรรยาตาแป๊ะหลี่ไปบอกนางมาให้หาดอกไม้ธูปเทียน

บอกเล่าเก้าสิบขอขมาหลวงพ่อดี๋ย นางมาได้ปฏิบัติตามอย่างว่านอนสอนง่ายไม่ซ้าก็หายป่วย นางมา มีความกลัวเกรงเคารพนับถือหลวงพ่อกว่าไม่กล้ากล่าววาจาจ้วงจาบหลวงพ่อกอีกเลย

๓. ม้าของหลวงพ่อบ้างกันเองเป็นสามฝูง

ม้าของหลวงพ่อดี๋ยสมพันธ์กันตลอดมาจวบจนถึงปี พ.ศ. ๒๔๗๗ ม้าของหลวงพ่อดี๋ยมีจำนวนประมาณ ๗๐ ตัวในจำนวนนี้มันได้แบ่งกันเองออกเป็น ๓ ฝูง ฝูงละเกือบจะเท่าๆกัน

ฝูงที่ ๑ มีอ้ายเขียวยักษ์เป็นจ่าฝูง

ฝูงที่ ๒ มีอ้ายสีประดู่เป็นจ่าฝูง

ฝูงที่ ๓ มีอ้ายแสงจันทร์เป็นจ่าฝูง

ในฤดูร้อนหน้าแล้งม้าจะถูกปล่อยออกไปหากิน หัวหน้าฝูงจะเป็นผู้นำฝูงออกไปหากินในถิ่นไกลๆ แต่ ฝูงจะอยู่ห่างกันไม่เกิน ๒๐๐ เมตร ท้องถิ่นที่ม้าเหล่านั้นออกไปหากิน เช่น บ้านห้วยแห้ง มะกอก กอ ไทรย้อย ห้วยเรียงไต้ เป็นต้น พอเวลาเย็นลงมันก็จะทยอยกันกลับมาวัดเข้าคอกเองโดยไม่ต้องมี คนมาเลี้ยงและไล่เข้าคอกเลย อนึ่งในฤดูอื่นหลวงพ่อดี๋ยจะต้องเอาข้าวเปลือกแช่น้ำนำมากองเป็นกองๆ หลายๆ ที่ให้ม้ากินหรือบางที่ท่านก็เอาน้ำตาลปีบมาป้อนให้ลูกม้ากินหลวงพ่อดี๋ยทำเช่นนี้เกือบประจำ ด้วยเมตตา

๔. เรื่องที่เกิดขึ้นกับนายอินทร์ บุญต้อ ผู้เป็นพี่เขย

ครั้งแรก ม้าของหลวงพ่อดี๋ยหนีออกไปกินข้าวของนายอินทร์ บุญต้อ ผู้เป็นพี่เขย นายอินทร์โมโหได้ คว่ามิดหวดขว้างไปถูกขาม้าพอดี หลวงพ่อดี๋ยเห็นบาดแผลที่ม้าเข้าและรู้ว่านายอินทร์ผู้เป็นพี่เขยขว้าง เพราะทราบจากนายหลี่ผู้เป็นหลานมาบอกหลวงพ่อดี๋ยว่าปู่เป็นผู้ขว้าง หลวงพ่อดี๋ยจึงปรารภขึ้นลอยๆว่า “ถ้าไม่ใช่พี่เขยละก็อ้อมึง” ท่านพูดยั้งๆไว้แค่นั้น อยู่ต่อมาได้ ๒ วันนายอินทร์ได้หวดหญ้าที่รั้วข้างบ้าน มิดหวดได้หลุดกระเด็นออกมาโดนขาตนเองอย่างไม่น่าเชื่อ ต้องมาให้หลวงพ่อดี๋ยทำน้ำมันใส่ให้

ครั้งที่สอง อยู่ต่อมามาได้ไปกินข้าวของนายอินทร์ นายอินทร์ได้ใช้เหล็กแหลมพุ่งโดนขาหน้าม้า เหล็กแหลมติดม้าไปหลวงพ่อก็เห็นเข้าจึงได้ช่วยดึงเหล็กแหลมออกจากขาม้า พอเวลาดกค้ำลงนายอินทร์ได้นั่งคุยกับญาติที่ระเบียงเรือน ในขณะที่นั่งคุยอยู่นั้นงูตัวหนึ่งได้ตกลงมาจากหลังคาและได้กัดเข้าที่นิ้วก้อยเท้าของนายอินทร์ มีอาการปวดบวมแผลได้เน่าจนกระทั่งนิ้วก้อยหลุด จึงได้ไปกราบไหว้ขอโทษหลวงพ่อบุญ หลวงพ่อก็จึงทำน้ำมันมนต์ใส่แผลให้จึงได้หายเป็นปกติ

๕. กวางหลวงพ่อกุญ

เมื่อครั้งหลวงพ่อยังจำพรรษาอยู่ที่วัดวังตะกั่ว ได้มีผู้นำลูกกวางมาถวายหลวงพ่อดัวหนึ่งหลวงพ่อก็เอาผ้าเหลืองผูกคอไว้ เพื่อให้คนทั้งหลายได้สังเกตจะได้รู้ว่าเป็นกวางวัด เจ้ากวางตัวนี้เติบโตและเชื่องมาก หลวงพ่อก็มีธุระไปทางไหนเจ้ากวางจะเดินตามหลวงพ่อดีเสมอๆ บางคร้ามันจะหนีหลวงพ่อก็ไปกินข้าวและเหยี่ยวฆ่าข้าวของชาวบ้านเสียหายอยู่บ่อยๆ หลวงพ่อก็จะนำไปให้อาจารย์เทินวัดสำนักขุนเณรเลี้ยงดูแทนท่าน ก่อนที่จะนำเจ้ากวางไปหลวงพ่อก็ได้พูดเปรยๆกับเจ้ากวางว่า “เอ็งไปอยู่กับอาจารย์เทินวัดสำนักนั้นน้อ แล้วไม่ต้องกลับมาหาข้าอีกน้อ” ครั้งเมื่อหลวงพ่อก็ให้ลูกศิษย์นำกวางไปให้อาจารย์เทินวัดสำนักขุนเณรแล้ว ไม่เคยปรากฏเลยว่าเจ้ากวางได้ขังกายมาที่วัดวังตะกั่วอีกเลยทั้งที่วัดสำนักขุนเณรกับวัดวังตะกั่วไม่ได้อยู่ห่างไกลกันเท่าไรนัก

เมื่อเจ้ากวางไปอยู่กับอาจารย์เทินแล้ว ไม่ว่าจะอาจารย์เทินจะไปสวดมนต์ที่บ้านใครหรือรับนิมนต์ไปบ้านใครที่ๆ ที่อาจารย์เทินออกจากวัดในขณะที่เจ้ากวางก็ไม่อยู่วัด เมื่อเจ้ากวางกลับวัดมันจะตามไปหาอาจารย์เทินได้ถูกต้องทุกครั้ง อยู่มาวันหนึ่งเจ้ากวางออกไปหากินไกลวัดในหมู่บ้านที่เคยไปชาวบ้านไม่รู้ว่าเป็นกวางวัดคิดว่าเป็นกวางป่า จึงคว่าปืนลูกซองได้ก็พากันไล่ยิงแต่ไม่ถูก ชาวบ้านได้หนีออกไปเห็นผ้าเหลืองผูกคออยู่ จึงได้รู้ว่าเป็นกวางวัดจึงได้หยุดยิง กวางได้วิ่งผ่านบ้านชายผู้หนึ่ง ชายผู้นั้นไม่รู้เรื่องราวกับเขา คว่าปืนลูกซองได้วิ่งสลักหน้าเล็งปืนไปยังที่กวางนั้นลูกปืนเม็ดหนึ่งถูกนัยน์ตากวางข้างขวาตาบอด อยู่มาไม่นานชายชาวบ้านผู้นั้นเข้าป่าเพื่อไปตัดไม้บังเอิญถูกกิ่งไม้รัดเข้าที่นัยน์ตาข้างขวาดึงกับตาแตกนัยน์ตาบอดเป็นที่น่าอัศจรรย์อยู่

๖. ฝนตก ๕ นาทีในงานพุทธาภิเษกที่วัดวังตะกั่ว

อาจารย์ประทุม สุนทรกล้า เจ้าอาวาสวัดวังตะกั่ว สมัยหนึ่งได้ไปกราบนมัสการหลวงปู่เขียนยังวัดสำนักขุนเณร ได้ขออนุญาตหลวงปู่หล่อรูปหลวงปู่และสร้างเหรียญรูปหลวงปู่และจัดพิธีพุทธาภิเษกขึ้นให้ประชาชนได้บูชาเพื่อหารายได้บูรณะปฏิสังขรณ์วัดวังตะกั่วขึ้นใหม่ หลวงปู่ได้อนุญาตในพิธีพุทธาภิเษกครั้งนั้น ทางคณะกรรมการได้นิมนต์พระอาจารย์สำคัญๆ มาทำพิธีเป็นอันมาก ในขณะที่ทำพิธีไปได้ประมาณ ๑๐ นาที ทั่วทั้งที่ท้องฟ้าแจ่มใส ฝนได้ตกลงมาขนาดหนักพระอาจารย์ต่างๆ ต้องหนีขึ้นกุฏิกันหมด เว้นแต่หลวงปู่องค์เดียว เขานิมนต์ให้ท่านขึ้นกุฏิ หลวงปู่ท่านบอกว่าท่านขึ้นอีกองค์หนึ่งพิธีก็เสียหายหมดและท่านบอกต่อไปว่า “ฝนมันตกไม่นานหรอกน้อ มันตกเพียง ๕ นาทีเท่านั้นก็หาย เทวดาเขาให้ฤกษ์ดีน้อ” บรรดากรรมการทั้งหลายก็จับเวลาดูปรากฏว่าถึง ๕ นาที ฝนหยุดตกขาดเม็ดเลยทีเดียว อาจารย์ประทุมได้ไปเอาผ้ามาให้หลวงปู่เปลี่ยน เพราะเข้าใจว่าผ้าไตรหลวงปู่คงเปียกชุ่มโชกไปหมดแล้ว หลวงปู่ท่านบอกว่า “ไม่เปลี่ยนน้อ” ปรากฏว่า “ผ้าไตรที่หลวงปู่ครองอยู่นั้นไม่ได้เปียกเลยแม้แต่น้อย” ฝนที่ตกนั้นตกแต่ในบริเวณวัดเท่านั้น นอกเขตวัดออกไปฝนไม่ตกเลยเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

เหรียญเสมา หลังพระพุทธชินราช หลวงพ่อเขียน จัดสร้างปี พ.ศ.๒๔๘๐

<http://www.amuletheritage.com/p-8.html>

ประวัติ หลวงพ่อเขียน ธัมมรักขิต

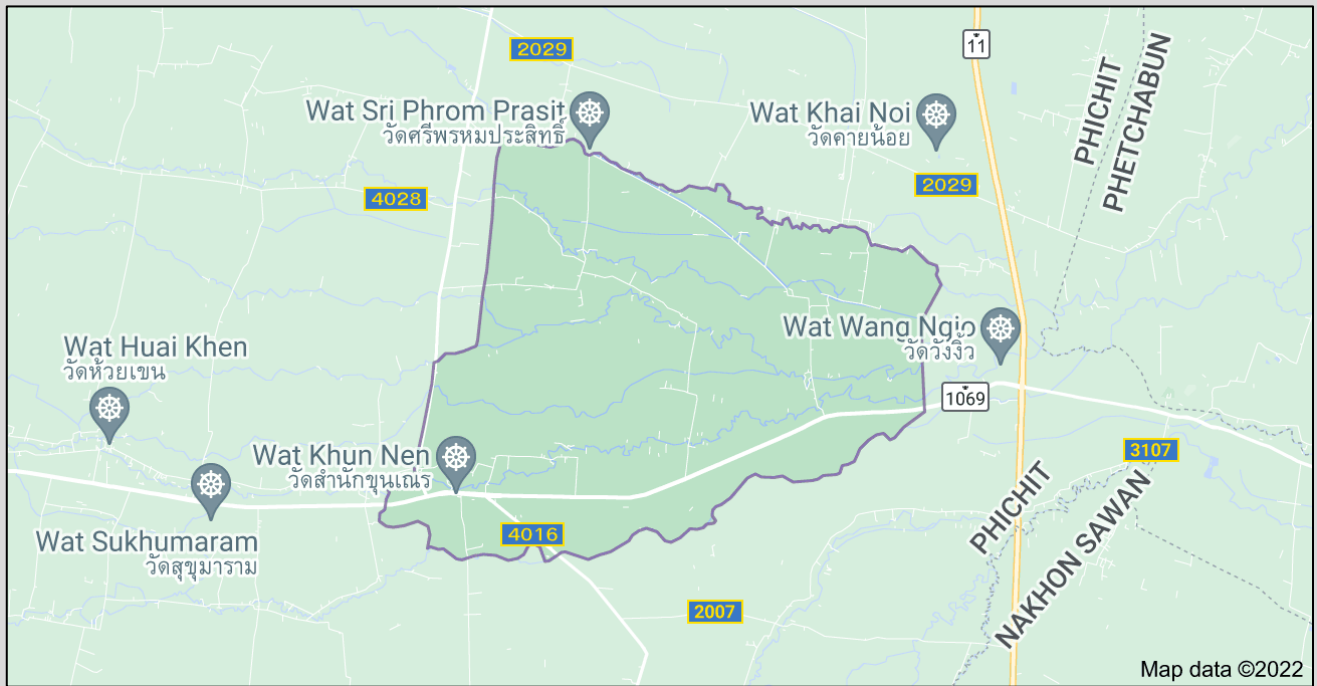
วัดสำนักขุนเณร

“มีคนเล่าถึง หลวงพ่อองค์หนึ่งว่า วาจาท่านศักดิ์สิทธิ์นัก ทั้งมีการประพฤติปฏิบัติ ในทางกรรมฐาน ครั่งครัดโดยเฉพาะเวลาวิกาลแล้ว มักจะนั่งสมาธิอยู่ก่อนคืนเป็นประจำ และ ที่มหัศจรรย์ ผิดแพกว่าพระอาจารย์อื่นๆ ก็คือ ท่านหัวเราะเหมือนเสียงไก่ขัน ! หลวงพ่อรูปนี้ จำพรรษาอยู่ที่ วัดสำนักขุนเณร ตำบลวังจี้ อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร มีชื่อว่า หลวงพ่อเขียน ธัมมรักขิต

หลวงพ่อเขียน เมื่อเป็นฆราวาสนั้น ท่านมีชื่อว่า เสถียร เกิดเมื่อ วันเสาร์ เดือน ๔ ปีชาล (พ.ศ. ๒๓๙๙) ที่บ้านตลิ่งชัน ตำบลชอนไพร อำเภอเมือง จังหวัด เพชรบูรณ์ บิดาชื่อ ทอง มารดาชื่อ ปลิด มีพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน ๕ คน เป็นชาย ๓ หญิง ๒ ตัวท่านเป็นบุตรคนที่ ๓ เมื่อยังครั้งเยาว์วัย หลวงพ่อเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาด เมื่ออายุได้ ๑๒ ปี เกิดศรัทธาอยากบวชเป็นสามเณร จึงขออนุญาตจาก บิดามารดา ท่านจึงได้เข้าบรรพชาเป็นสามเณร เมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๑ ที่วัดทุ่งเรไร ในขณะที่เป็นสามเณร ได้ศึกษาอักษรสมัยกับท่านสมภาร พออ่านออกเขียนได้และได้เรียนภาษาขอม ควบคู่ไปกับภาษาไทย และเนื่องด้วยท่านมีความขยันหมั่นเพียรในการเขียนอ่าน ท่านสมภารจึงได้เปลี่ยนชื่อจาก “เสถียร” มาเป็น “เขียน” นับแต่บัดนั้น

สามเณรเขียนอยู่ในสมณเพศ จนอายุใกล้จะอุปสมบท ท่านได้สึกออกมาเป็นฆราวาส อยู่ระยะหนึ่ง จนอายุได้ ๒๐ ปีบริบูรณ์ (พ.ศ. ๒๔๒๐) ท่านได้เข้าอุปสมบท ณ วัดภูเขาดิน ใกล้กับแม่น้ำป่าสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ มีพระอาจารย์ประดิษฐ์ เป็นพระอุปัชฌาย์ และ พระอาจารย์สอน กับพระอาจารย์ทองมี เป็นพระกรรมวาจาจารย์

แผนที่ตั้ง วัดสำนักขุนเณร ตำบลวังจิ้ว อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร

เมื่อ หลวงพ่อเขียน อุปสมบทได้ หนึ่งพรรษา บิดามารดา ได้บเร้าให้ท่านสึก เพื่อจะได้แต่งงานกับหญิงสาวผู้หนึ่ง ที่บิดามารดาอยากได้มาเป็นสะใภ้ แต่หลวงพ่อบ้านปฏิเสธ และเพื่อให้พ้นความยุ่งยาก ท่านจึงได้ออกเดินทางไปเยี่ยมญาติที่บ้านวังตะกู่ อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร ในระยะนั้นทางวัดวังตะกู่ขาดพระภิกษุที่จะจำพรรษา ในปีนั้นกำนันตำบลวังตะกู่จึงนิมนต์ให้ท่านจำพรรษา ณ ที่นั้น

ต่อมาท่านได้ไปศึกษา ปรียัติธรรม ที่วัดเสาชิงช้า จังหวัดลพบุรี มี พระอาจารย์ทอง เป็นครูสอน ท่านอยู่วัดเสาชิงช้าถึง ๙ พรรษา หลวงพ่อก็อำลาพระอาจารย์ทอง เพื่อไปศึกษาต่อ ที่วัดรังษีกรุงเทพฯ มี เจ้าคุณธรรมกิตติ เป็นเจ้าอาวาส ท่านได้ศึกษาเล่าเรียน ทั้งคัมภีร์ และวิปัสสนาธุระ อย่างเคร่งครัด นานถึง ๑๖ พรรษา แต่เมื่อวัดรังษี จะโอนจากวัดมหานิกายเข้าเป็นวัดธรรมยุตนิกาย ท่านไม่เต็มใจจะเปลี่ยนนิกาย จึงได้ออกจากวัดรังษี มาจำพรรษาที่วัดเสาชิงช้า จังหวัดลพบุรี

อีกครั้งหนึ่ง ท่านกลับมาจำพรรษาที่วัดเสาชิงช้า ได้ ๙ พรรษา กำนันตำบลวังตะกู่ และชาวบ้านจึงได้เดินทางไปนิมนต์หลวงพ่อกับมาจำพรรษาที่วัดวังตะกู่ อีกวาระหนึ่ง หลวงพ่อก็รับนิมนต์ และได้เดินทางมาจำพรรษาอยู่ที่วัดวังตะกู่ ตั้งแต่นั้น

รูปปั้นและภาพหลวงพ่อเขียน ณ วัดสำนักขุนเณร

หลวงพ่อเขียน มาอยู่วัดวังตะกั่วได้ไม่กี่ปี ผู้ใหญ่หลาย บ้านห้วยเวียงใต้ ได้นำม้าตัวเมียมาถวายหลวง พ่อตัวหนึ่ง และต่อมานายทอง บ้านเขาอีแร้ง ก็ได้นำม้าตัวผู้สีเขียว ค่อนข้างดุ ชื่อ อ้ายเขียวยักษ์ มา ถวายหลวงพ่ออีก วันหนึ่ง หลวงพ่อเขียน จูงอ้ายเขียวยักษ์ ไปกินน้ำที่สระข้างวัด อ้ายเขียวยักษ์ เห็น สระน้ำอยู่เบื้องหน้าก็ออกวิ่งไปด้วยความคึกคะนอง แล้วนึกอย่างไรไม่ทราบ มันกลับวิ่งวนเข้ามาหา หลวงพ่อ ตรงเข้าโขก และกัดท่านที่หน้าผาก ไหล่ขวา และหน้าอก จนหลวงพ่อล้มกลิ้งไป แต่จะหา รอยแผลสักน้อยก็ไม่มี มีแต่รอยเขียวช้ำเท่านั้น ชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์ พากันคิดว่ามันจะเข้าไปไล่ตี เจ้าเขียวยักษ์ แต่หลวงพ่อรีบลุกขึ้น และร้องห้ามไม่ให้ตีมัน ท่านบอกว่า “อ้ายเขียว มันลองหลวง พ่อหน่อย” วันรุ่งขึ้น หลวงพ่อได้นำหญ้าอ่อนไปกำมือหนึ่ง แล้วเป่าคาถา อัดใจเดียวก็ยื่นให้เจ้าเขียว ยักษ์กิน แล้วท่านยังยกข้าวเปลือกที่แช่ในถังน้ำ มาให้มันเป็นของแถมเสียอีก หลังจากเจ้าเขียวยักษ์ กินหญ้าอ่อน และข้าวเปลือกแล้ว มันก็ยืงนิ่งเฉย ปล่อยให้หลวงพ่อลงอักขระที่กีบเท้าทั้งสี่ข้าง

อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าเขี้ยวยักษ์เกิดหลุดเชือก ไปกินข้าวในนา ของมรรคทายกนวม มรรคทายกเกิดโมโห คว่าป็นลูกซองยาว ยิ่งเจ้าเขี้ยวยักษ์ด้วยลูกแก้ว (ลูกแบบแตกปลาย) ลูกปืนถูกเจ้าเขี้ยวยักษ์อย่างจัง แต่ไม่ระคายผิวเจ้าเขี้ยวยักษ์เลย นางมา เมียมรรคทายกนวม เห็นดังนั้น ก็เกิดความโมโหหนักขึ้น ถึงกับไปยื่นตำว่า หลวงพ่อด้วยถ้อยคำหยาบคาย ต่างๆ นานา หว่าหลวงพ่อดีงม้าไม่ดี ปล่อยให้ไป รบกวณชาวบ้าน ให้เดือดร้อนเสียข้าวเสียของหลวงพ่อด่านึงฟังพักใหญ่ ก็บอกว่า “เอ็งทำเป็นตำข้า ดีไปเถอะ ระวังปากเอ็งจะเน่า” ต่อมาอีกไม่กี่วัน นางมาได้เกิดป่วยเป็นโรคปากเปื่อย ถึงกับล้มหมอน นอนเสื่อ จมขี้จมเยี่ยว เป็นที่น่าเวทนาแก่ผู้ทีพบเห็น แต่เมื่อมีคนไปบอกหลวงพ่อ ท่านก็เมตตาสงสาร ได้ใช้ให้คนไปบอกนางมา ให้หาดอกไม้รูปเทียน มาขอขมาท่านเสีย นางมาทราบแล้ว ก็รีบปฏิบัติตาม ทันที มิซำก็หายป่วย

ม้าของหลวงพ่อเขียน ทีเดิมมีเพียงตัวเมีย กับตัวผู้ คือเจ้าเขี้ยวยักษ์นั้น ต่อมาก็ได้ผสมพันธุ์กัน จนถึง ปี ๒๔๗๗ ม้าก็เพิ่มจำนวนถึง ๗๐ ตัว ในจำนวนนี้ มันได้แบ่งพวกออกเป็น ๓ ฝูงๆ ละเกือบ เท่าๆ กัน ในฤดูแล้งม้า จะถูกปล่อยให้ไปหากินตามชายป่า หัวหน้าฝูงจะเป็นผู้นำ แต่ละฝูงจะอยู่ห่างกันไม่เกิน ๑ เส้น (๔๐ เมตร) พอตกเวลาเย็น มันก็จะทยอยกันกลับวัด เข้าคอกเองโดยไม่ต้องมีคนไปไล่ต้อน ถ้า เป็นฤดูฝน หรือฤดูหนาว หลวงพ่อจะเอาข้าวเปลือกแช่น้ำ มากองหลายๆ กองให้ม้ากิน บางทีท่านก็ เอาน้ำตาลปีบ ไปป้อนลูกม้า ท่านทำเช่นนี้เกือบจะเป็นประจำ ด้วยความเมตตา

ขณะที่หลวงพ่อเขียน จำพรรษาอยู่ที่วัดวังตะกู่ ในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ นั้น หลวงพ่อพร้อมด้วยพุทธบริษัท ได้ชวนกันสละทุนทรัพย์ ตามกำลัง และศรัทธา และได้ช่วยกันหาปัจจัย สร้างโบสถ์ กำแพงแก้ว ชุ่ม ประตุ และเจดีย์ ตัวพระอุโบสถนั้นเพียงแต่ก่ออิฐ แต่ยังมีได้ฉาบปูน แต่ในระหว่างการก่อสร้าง มรรค ทายกผู้หนึ่งเป็นผู้รักษาเงิน และบัญชี ได้ยักยอกเอาเงินก่อสร้างอุโบสถไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยนำ เงินไปซื้อไร่นา และปลูกบ้านเรือนใหญ่โต ทั้งได้ทำลายหลักฐานบัญชีเดิม แล้วทำบัญชีใหม่ปลอม แปลงแทน ครั้นถึงวันจ่ายค่าแรงงานก่อสร้างแก่นายช่าง หลวงพ่อก็เรียกปัจจัยจากมรรคทายกผู้นั้น

แต่กลับได้รับคำปฏิเสธอย่างหน้าตาเฉย ว่าเงินที่ตนเก็บไว้ได้ถูกเบิกจ่ายไปหมดแล้ว เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น การก่อสร้างอุโบสถจึงได้หยุดชะงักลงทันที ชาวบ้านที่รู้เรื่องก็พากันมาถามหลวงพ่อบอกแก่พวกเขาเหล่านั้นว่า “ใครโกงปัจจัยสร้างโบสถ์ ไม่ว่าจะรายไหนก็รายนั้น เป็นต้องคลานซี้คลานเยี้ยว มันจะต่อฉิบหายวายวอด ถือกะลาขอทานเขากิน ไม่จำเรณูสักคนน้อ” อยู่ต่อมาไม่นาน ความวิบัติก็บังเกิดขึ้นแก่มรรคทายกผู้นั้น กับภรรยา ตลอดจนลูกสาว ลูกชาย ด้วยเกิดการเจ็บป่วยได้ใช้ขึ้นมาพร้อมกันในวาระเดียว เริ่มด้วยเกิดคันลูกนัยน์ตา รักษาอย่างไรก็ไม่หาย จนในที่สุด ตาบอดหมดทุกคน แม้หลานของมรรคทายกผู้นั้น ก็เกิดมาเสียลูกนัยน์ตาไปคนละข้าง ต้องทนทุกข์ทรมานคลานซี้คลานเยี้ยว ดังหลวงพ่อบอกว่าไว้ไม่มีผิด เงินทองที่มีอยู่ ก็ถูกนำมาใช้จ่ายในการรักษาจนหมดตัว ถึงกับขายไร่นา เพื่อนำเงินมาบำบัดรักษา และพลอยหมดสิ้นลงอีก ถึงกับต้องจูงกันไปเที่ยวขอทานเขากิน ในที่สุด ก็ล้มหายตายจากกันไป ที่มีชีวิตอยู่ ก็ร่อนเร่ระเหระหน ไปคนละทิศละทาง จนสิ้นวงศ์วานหวานเครือ ไม่มีเชื้อสายเหลือในตำบลวังตะกู่ แม้แต่คนเดียว !

สมัยหนึ่ง มหาบุญเหลือ เจ้าอาวาส วัดชัยมงคล กับ มหาชั้น เจ้าอาวาส วัดท่าพ้อ เดินทางไปเทศน์ที่บ้านห้วยพุก เมื่อเทศน์จบ ก็ได้เวลาประมาณ ๔ โมงเย็นเศษๆ เข้าไปแล้ว จึงรีบออกเดินทางจากบ้านห้วยพุก ฝ่าป่าฝ่าดงเรื่อยมา เพราะสมัยนั้นการสัญจรไปมา ต้องอาศัยการเดินทางเท้าเป็นพื้น ท่านเจ้าอาวาสทั้งสอง ไม่คุ้นกับเส้นทาง จึงเดินควงวนอยู่ในดงช้านาน บ้านช่องผู้คนก็ไม่ค่อยจะมี นานๆ จึงจะพบสักหลังหนึ่ง เมื่อชาวบ้านป่าช่วยชี้หนทางให้ ก็เดินกันจนเท้าระบมแทบจะไปไม่ไหว จนถึงเวลากลางคืน ก็ไปถึงตำบลวังตะกู่ ท่านมหาบุญเหลือ จึงบอกท่านมหาชั้นว่า คงจะต้องนอนพักค้างคืนกับหลวงพ่อดีขึ้นก่อน เพราะจะเดินทางต่อไปจนถึงบางมูลนากไม่ไหว ท่านมหาบุญเหลือรู้จักกับ หลวงพ่อดี เมื่อไปถึงวัด ได้พากันตรงไปกุฏิหลวงพ่อดี ก็เห็นประตูหน้าต่างปิดหมด แลเห็นแสงไฟทางช่องลมสลัวๆ ท่านมหาทั้งสองจึงกระซิบกระซาบกันว่า “อย่าไปเรียกท่านเลย จะเป็นการรบกวนท่านเปล่าๆ เรานอนข้างนอกหน้ากุฏิท่านนี่แหละ” ท่านมหาชั้นจึงเอนกายลงนอน ด้วยความอ่อนเพลีย แต่ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง หลวงพ่อดี ร้องทักมาจากในห้องว่า “โธ่เอ๊ย มหา ! เดินหลงทางกันมาซึ่นอ แยะเลยหนอ พักนอนกันเสียทีนี้ ไม่ต้องเกรงใจน้อ” พลาท่านก็เปิดประตูออกมาต้อนรับ

วัดสำนักขุนเณร ตำบลวังจี้ อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร

เมื่อครั้งหลวงพ่อยู่วัดวังตะกูนั่น ได้มีผู้นำสัตว์ป่าทั้งหลาย มาถวายอยู่เนืองๆ อาทิเช่น ลิง ชะนี เก้ง กวาง วัวแดง จระเข้ เป็นต้น โดยเฉพาะลูกกวางนั้น หลวงพ่อได้เอาเศษจีวรผูกคอไว้ เพื่อให้คนทั้งหลายได้รู้ ว่าเป็นกวางของวัด เจ้ากวางตัวนี้เติบโตขึ้นมา และเชื่องมาก มันมักจะติดตามหลวงพ่อกันไปไหนๆ อยู่เสมอ บางคราวมันก็จะหนีท่านไปกินข้าว หรือเหยียบย่ำข้าวในนา ของชาวบ้านเสียหายบ่อยๆ หลวงพ่อจึงนำไปให้ ท่านอาจารย์เทิน วัดสำนักขุนเณร เลี้ยงดูแทนท่าน ท่านได้บอกกับมันว่า “เอ็งไปอยู่กับ อาจารย์เทิน วัดสำนักขุนเณรน้อ แล้วไม่ต้องกลับมาหาข้าอีกน้อ” เมื่อหลวงพ่อบอกให้ลูกศิษย์นำกวางไปให้ท่านอาจารย์เทินแล้ว ปรากฏว่าเจ้ากวางไม่เคยกลับมาที่วัดวังตะกูน้ออีกเลย ทั้งๆ ที่วัดทั้งสองไม่ได้อยู่ห่างไกลกันเท่าใดนัก เมื่อกวางไปอยู่กับท่านอาจารย์เทินแล้ว ไม่ว่าจะรับนิมนต์ไปที่บ้านใคร มันจะออกไปตามหาท่านลูกทุกครั้ง แม้ว่าบางครั้ง ท่านจะออกไปจากวัด ขณะที่มันไม่ได้อยู่ในวัด แต่เมื่อมันกลับมา ก็จะออกตามหาท่านอาจารย์ได้ถูกต้องทุกครั้ง

รูปหล่อหลวงพ่อเขียน ณ วัดสำนักขุนเณร

อยู่มาวันหนึ่ง กวางออกไปหากินไกลวัด ในหมู่บ้านที่มันเคยไป ชาวบ้านไม่รู้ว่า เป็นกวางวัด นึกว่าเป็น กวางป่า จึงเอาปืนมาไล่ยิง แต่ไม่ถูกสักนัดเดียว เผอิญพวกนั้นหนีออกไปเห็นเศษจิวร ที่หลวงพ่อเขียน ผูกคอมันไว้ จึงรู้ว่าเป็นกวางวัด ก็ร้องบอกห้ามปรามกัน แต่กวางตกใจเสียงปืน มันก็วิ่งเตลิดผ่านหน้า บ้านของชายคนหนึ่ง ชายคนนั้นไม่รู้เรื่องราว ก็คว้าปืนลูกซองยิงสกัดออกไป ลูกปืนไปถูกลูกนัยน์ตา ขวาของกวาง ถึงแก่ตาบอด แต่ต่อมาไม่ช้านาน เขาผู้นั้นไปตัดฟันในป่า ถูกกิ่งไม้วัดเข้าที่ตาข้างขวา ถึงกับตาแตก และบอดในเวลาต่อมา เป็นที่น่าอัศจรรย์... (ที่กรรมตามทันอย่างรวดเร็ว)

หลวงพ่อได้อยู่วัดวังตะกั่ว เป็นเวลานาน จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ได้มีอาจารย์รูปหนึ่ง เดินทางมาจากจังหวัดนครราชสีมา ได้มาขอพักอยู่ที่วัดวังตะกั่ว ครั้นอยู่นานเข้าก็มีประชาชนนับถือมาก เลยถือ

โอกาสตั้งตัวเป็นเจ้าของอ่าว โดยมีการขายบางส่วนให้การสนับสนุน จึงได้ซื้อที่ดินใหม่ ให้เรียงเป็นแถว เป็นระเบียบ จะเป็นการขับไล่หลวงพ่อดีงทางอ้อม โดยเว้นกุฎิของหลวงพ่อ ทิ้งไว้ให้โดดเดี่ยวอยู่ องค์เดียว นอกจากนั้นยังได้สร้างเชิงตะกอนเผาศพ ไว้ด้านทิศตะวันออก ใกล้เคียง กับกุฎิของหลวงพ่อ เวลาเผาศพ กระแสลมก็จะพัดคว้น และกลืนเข้าหากุฎิหลวงพ่อ จนตลบอบอวลไปหมด ทำให้ท่าน ได้รับความเดือดร้อนมาก เพราะการเผาศพในสมัยนั้น กว่าจะไหม้หมดก็กินเวลาหลายชั่วโมง ถึงแม้ หลวงพ่อจะได้รับความทุกข์ทรมานเพียงใด ท่านก็ทนอยู่ได้โดยใช้ขันติธรรมไม่ยอมไปไหน อีกทั้งใน ขณะนั้น ทายกเก่าๆ ก็ตายเกือบหมดแล้ว ท่านจึงขาดที่พึ่ง

ครั้นถึง พ.ศ. ๒๔๙๑ กำนันเถาว์ ทิพย์ประเสริฐ บ้านสำนักขุนเณร ขณะนั้นยังเป็น กำนันตำบลวังจี้ เป็นผู้มองเห็นการณ์ไกล ทั้งมีความเคารพนับถือหลวงพ่อกันมาก จึงพร้อมกับ คณะทายก อุบาสก อุบาสิกา ได้พากันมานิมนต์หลวงพ่อ ขอให้ไปจำพรรษาที่วัดสำนักขุนเณร ซึ่งอยู่ห่างไกลจากวัดวัง ตะกู ประมาณ ๕ กิโลเมตร คณะที่ไปนิมนต์หลวงพ่อได้รับปากกับท่านว่า จะช่วยสร้างกุฎิให้พอเพียง กับพระภิกษุสงฆ์ ที่ติดตามท่านไปด้วย ทั้งจะสร้างคอกม้าให้กว้างขวาง พอที่จะบรรจุม้าทั้ง ๗๐ ตัว ของหลวงพ่อ ได้อย่างสบาย หลวงพ่อได้มองเห็นเจตนาดี และเสียอ่อนนวนอนมิได้ ก็รับนิมนต์ไปอยู่วัด สำนักขุนเณร แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ระหว่างวัดสำนักขุนเณร กับวัดวังตะกู มิได้ขาด

ครั้นถึงปี พ.ศ. ๒๔๙๓ หลวงพ่อจึงตัดสินใจที่จะไปจำพรรษาอยู่ที่วัดสำนักขุนเณร แต่ก่อนท่านจะจาก ไป หลวงพ่อได้ไปยื่นทำสมาธิ ที่ต้นไม้ทุกต้น ภายในบริเวณวัดวังตะกู เสมือนหนึ่งท่านจะอำลาเทพย ดา ที่ต้นไม้เหล่านั้น เพราะท่านอยู่ที่นี้มาถึง ๓๐ พรรษา เมื่อหลวงพ่อไปอยู่วัดสำนักขุนเณรแล้ว คณะทายกทายิกา วัดวังตะกู มีความอาลัย ก็พากันมานิมนต์หลวงพ่อให้กลับไปจำพรรษา ที่วัดวัง ตะกูตามเดิม ด้วยความเมตตา ท่านก็กลับไปอยู่วัดวังตะกูอีก ๑ สัปดาห์ แล้วท่านก็ขอตัวกลับมาอยู่ วัดสำนักขุนเณร แต่นั้นมา

สมัยหนึ่ง ท่านอาจารย์ประทุม สุนทรเกล้า เจ้าอาวาสวัดวังตะกุก ได้ไปกราบนมัสการหลวงพ่อเขียน ที่สำนักวัดขุนเณร ได้ขออนุญาตท่านหล่อรูป และสร้างเหรียญหลวงพ่อ โดยจะจัดพิธีพุทธาภิเษก ให้ประชาชนบูชา เพื่อหารายได้บูรณปฏิสังขรณ์ วัดวังตะกุก หลวงพ่อก็อนุญาต ในพิธีพุทธาภิเษกครั้งนั้น ทางคณะกรรมการได้นิมนต์ พระอาจารย์สำคัญๆ หลายรูปมาร่วมพิธีปลุกเสก เป็นอันมาก ในขณะที่ประกอบพิธีอยู่นั้น ทั้งๆ ที่ท้องฟ้าแจ่มใส ปราศจากเมฆหมอก ก็ปรากฏว่า... สายฝนได้ตกลงมาอย่างหนัก พระอาจารย์ต่างๆ ที่กำลังทำพิธีต้องหนีขึ้นกุฏิหมด เหลือแต่หลวงพ่อองค์เดียว กรรมการก็รีบเข้าไปนิมนต์ท่าน ขึ้นกุฏิหลบฝน แต่ท่านกลับบอกว่า ถ้าท่านลุกจากที่นี่อีกองค์หนึ่ง พิธีก็เสียหายหมด ทั้งยังกล่าวต่อไปว่า “ฝนมันตกไม่นานหรอกน้อ เพียง ๕ นาทีเท่านั้นก็หาย เทวดาเขาให้ฤกษ์ดีน้อ” บรรดากรรมการทั้งหลาย ได้ฟังหลวงพ่อบอกเช่นนั้น ก็คอยจับเวลาดู ครั้นได้เวลาครบ ๕ นาที ฝนก็หยุดตก ขาดเม็ดทันที !

ท่านอาจารย์ประทุมคิดว่า สายฝนกระหน่ำอย่างนี้ หลวงพ่อคงจะเปียกฝน โขกไปทั้งตัว จึงนำเอาผ้าไตรไปถวายหลวงพ่อ เพื่อให้ครองใหม่แทนผืนเก่า แต่หลวงพ่อบอกว่า “ไม่ เปลี่ยนน้อ” ปรากฏว่า ผ้าไตรที่หลวงพ่อครองอยู่นั้น ไม่เปียกฝนแม้แต่น้อย และบริเวณที่ท่านนั่งอยู่ ไม่มีแม้แต่ละอองฝน ประดุจมีคนมากางกลดเฉพาะตัวท่านฉะนั้น ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ฝนตกแต่ในบริเวณวัดเท่านั้น นอกเขตวัดออกไป ไม่มีฝนตกเลย แม้แต่เม็ดเดียว

เนื่องจากสัตว์ป่า ที่ชาวบ้านเขานำมาถวายหลวงพ่อ มีจำนวนมากขึ้นทุกที และสัตว์เหล่านั้นมักจะไปเหยียบย่ำพืชผลของชาวบ้าน ได้มีบุคคลบางคนเขียนบัตรสนเท่ห์ ร้องเรียนไปยังนายอำเภอบางมูลนาก ทางอำเภอจึงส่งเรื่องให้เจ้าคณะจังหวัดพิจิตรพิจารณา ทางเจ้าคณะจังหวัด ได้รับหนังสือจากนายอำเภอแล้ว จึงได้ตั้งคณะกรรมการไปสอบสวนหลวงพ่อเขียน ประกอบด้วยผู้ช่วยเจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอ และมีปลัดอำเภอบางมูลนากร่วมด้วย ทางคณะสงฆ์ ได้มอบหมายให้คณะกรรมการไปสอบสวนให้ได้ตัวเจ้าทุกข์ ว่าเป็นความจริงตามคำร้องเรียนหรือไม่ และให้สอบถามชาวบ้าน

รูปปั้นและภาพหลวงพ่อเขียน ณ วัดสำนักขุนเณร

หากจะปลดหลวงพ่อเขียน จากตำแหน่งเจ้าอาวาส แล้วให้พระที่อาวุโสรองลงมาเป็นเจ้าอาวาสแทน จะขัดข้องหรือไม่ เมื่อคณะกรรมการเดินทางไปถึงวัดได้เรียกประชุมชาวบ้าน ในเบื้องต้น ปลัดอำเภอ ได้สอบถามหลวงพ่อเขียนว่า “หลวงพ่อเลี้ยงสัตว์ และผสมพันธุ์ จนมีเป็นจำนวนมาก ใช่หรือไม่ ? ” หลวงพ่อตอบว่า “อาตมาไม่ได้เลี้ยง ชาวบ้านเขาพากันนำมาถวาย ขัดศรัทธาไม่ได้ก็รับไว้นอ ทั้งอาตมาก็ไม่ได้ผสมมัน พวกมันผสมกันเองนอ” จากนั้น คณะกรรมการได้สอบถามหาตัวเจ้าทุกข์ผู้ ร้องเรียน แต่ไม่มีผู้ใดแสดงตัวออกมา ครั้นคณะกรรมการสอบถามชาวบ้าน ถึงเรื่องจะเปลี่ยนตัวเจ้า อาวาส ว่าเห็นสมควรให้พระอาวุโสองค์ใด เป็นเจ้าอาวาสแทนหลวงพ่อเขียน ก็ไม่มีผู้ใดเสนอ เมื่อ สอบถามต่อไปว่า ผู้ใดเห็นควรให้หลวงพ่อเขียนเป็นเจ้าอาวาสต่อไป ปรากฏว่าชาวบ้านสนับสนุนเป็น เอกฉันท์ ในที่สุดคณะกรรมการก็เอาผิดหลวงพ่อเขียนไม่ได้ และจำต้องให้ท่านเป็นเจ้าอาวาสต่อไป

หลวงพ่อเขียน พร้อมด้วยกำนันเถาว์ ทิพย์ประเสริฐ พร้อมด้วยอุบาสก อุบาสิกา และประชาชน ได้ช่วยกันก่อสร้าง ถาวรวัตถุไว้ในพระพุทธศาสนา ณ วัดสำนักขุนเณร หลายอย่าง ดังนี้

๑. กุฏิหอสวดมนต์
๒. หอประชุมสงฆ์
๓. สร้างสะพานข้ามคลอง เชื่อมวัดกับหมู่บ้าน
๔. สร้างพระประธาน ๑ องค์
๕. สร้างศาลาหลังใหญ่ กว้าง ๑๒ วา ยาว ๑๕ วา
๖. สร้างพระอุโบสถ ๑ หลัง

เนื่องจาก กำนันเถาว์ ทิพย์ประเสริฐ ได้ยกที่ดินให้ เพื่อทำการก่อสร้างอาคารเรียน หลวงพ่อเขียน ท่านได้มองเห็นความสำคัญของการศึกษา จึงได้มอบปัจจัยจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาทแก่ทางราชการ

เพื่อสมทบในการก่อสร้างอาคารเรียนแห่งนี้ เมื่อโรงเรียนสร้างเสร็จ ทางราชการจึงได้ตั้งชื่อว่า โรงเรียนวัดสำนักขุนเณร (หลวงพ่อเขียนอุทิศ) เพื่อเป็นอนุสรณ์ แห่งคุณความดีของหลวงพ่อ โรงเรียนแห่งนี้ เปิดทำการสอน ตั้งแต่ชั้น ประถมปีที่ ๑ ถึง ประถมปีที่ ๗ (ปัจจุบันเปิดสอนระดับชั้น อนุบาล ประถม และ มัธยม๑-๓) นับว่าหลวงพ่อได้ช่วยสนับสนุนการศึกษาของเยาวชนของชาติ ให้เจริญก้าวหน้า ด้วยเมตตาธรรมของท่านเป็นอย่างยิ่ง

การเจริญกรรมฐานของหลวงพ่อนั้น ท่านมักจะปฏิบัติในเวลาตีกสงัด ปราศจากสรรพสำเนียงรบกวน ชาวบ้านจำนวนมาก ไม่มีผู้ใดทราบ ว่าหลวงพ่อใช้เวลาเจริญกรรมฐานตอนไหน เพราะในยามค่ำคืน จะมีแสงไฟสลัวๆ ในกุฏิของหลวงพ่อเสมอๆ และมักจะดับเอาตอนรุ่งสางแล้ว ตามปกติในเวลา กลางวัน ท่านก็ต้องออกมานั่งปิดเป่าความทุกข์ให้แก่ชาวบ้าน ที่พากันหลังไหลมานมัสการไม่ขาดสาย ตั้งแต่เช้าจรดเย็นเป็นประจำ แม้กระทั่ง เมื่อสังฆารของท่าน ทрудโทรมมากแล้วก็มีได้วัน

หลวงพ่อเขียน มีโรคประจำตัวท่านอยู่โรคหนึ่ง นั่นก็คือ โรคหืด ซึ่งเป็นโรคที่ทรมาณท่านเป็นอย่างมาก เมื่อเวลาโรคกำเริบ แต่หลวงพ่อก็จะไม่แสดงอาการใดๆ ออกมา เพราะท่านระงับด้วยขันติธรรม ต่อมา เมื่อท่านชราภาพมากขึ้นทุกขณะ ท่านฉันภัตตาหารไม่ค่อยจะได้ ทำให้เรี่ยวแรงหมดไปทุกที คณะกรรมการวัด และศิษยานุศิษย์ จึงได้นำหลวงพ่อไปรักษา ที่สถานพยาบาลในตลาดบางมูลนาก แต่เนื่องจากความชรา และโรคกำเริบ สุดความสามารถของแพทย์จะรักษาท่านได้ ท่านก็ถึงแก่ มรณภาพด้วยอาการสงบ ในคืนวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ เวลา ๒๓.๕๐ น. สิริรวมอายุได้ ๑๐๘ ปี

หลวงพ่อเขียนท่านศักดิ์สิทธิ์ แม้เมื่อท่าน มรณภาพไปแล้ว ดังเช่นเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ น. ได้มีคนร้าย ไม่ทราบจำนวนนำรถยนต์มาชน พระโมคคัลลาน์ และ พระสารีบุตร ที่หลวงพ่อเขียนได้หล่อไว้ ซึ่งประดิษฐานในพระอุโบสถ วัดวังตะกู่ ประมาณ ๔๐ กว่าปี มาแล้ว ต่อมา พระอุโบสถพัง ทางวัดจึงย้ายไปประดิษฐานไว้ ในพระวิหารวัดวังตะกู่ พร้อมด้วยพระ ประธาน และรูปหล่อของหลวงพ่อ คนร้ายจำนวนดังกล่าว ได้ลอบไขกุญแจเข้าไปหาพระโมคคัล ลาน์ และพระสารีบุตร ออกมาได้แล้ว แต่ยังไม่พ้นเขตวัด คนร้ายอีกจำนวนหนึ่ง เตรียมติดเครื่องยนต์

รูปปั้นหลวงพ่อเขียน ณ วัดสำนักขุนเณร

คอยอยู่นอกวัด แต่กลุ่มที่อยู่ในวัด หาทางออกนอกวัดไม่ได้ รถที่อยู่นอกวัดก็เกิดขัดข้อง แก้ไขเท่าใดก็ไม่สามารถติดเครื่องยนต์ได้ คนร้ายที่ช่วยกันห้ามพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร จึงจำเป็นต้องนำพระทั้งสององค์ไปซ่อนไว้ ข้างที่บรรจจุฐิ นายมานพ จันทรพวง เหล่าคนร้ายทั้งหมด ได้กลับมาที่รถ และช่วยกันแก้ไขรถ อยู่นานหลายชั่วโมง จนฟ้าเริ่มสาง เป็นเวลาที่ชาวบ้านจำนวนมาก มาตักน้ำในสระของวัด พอชาวบ้านมากันมากเข้า รถก็ติดพอดี คนร้ายไม่กล้าวกกลับไปขนเอาพระที่ซ่อนไว้ จึงจำต้องขับรถหนีไป เมื่อคนร้ายไปแล้ว ชาวบ้านเห็นประตู่วิหารเปิดอยู่ และไม่เห็นพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร จึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าอาวาส และช่วยกันหาอยู่นานก็ไม่พบ ในที่สุดเจ้าอาวาสวัดวังตะกู่ ได้จุดธูปเทียนบอกกล่าวแก่หลวงพ่อเขียน จึงได้พบพระ ถูกซ่อนไว้ในที่บรรจจุฐิ...

อำนาจจิตอันมหัศจรรย์ของหลวงพ่อเขียน ยังมีอีกมากมาย และเป็นเรื่องเล่าขานสืบต่อกันไป ควบคู่กับคุณงามความดีของท่าน ซึ่งเป็นที่เคารพสักการะ ของชาวบ้านบางมูลนาก จนตราบเท่าทุกวันนี้

ที่มา : watwangtaku, <https://sites.google.com/site/watwangtaku/> , ประวัติวัดวังตะกู
ประวัติความเป็นมา ประวัติหลวงพ่อเขียน ธรรมรักขิต วัดวังตะกู
ต.วังตะกู อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร.

dharma-gateway, <http://www.dharma-gateway.com/> , หลวงพ่อเขียน ธรรมรักขิต
วัดสำนักขุนเณร ตำบลวังจี้ อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร.

Sbl, <http://www.sbl.co.th> , วัดวังตะกู ต.วังตะกู อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร.

amuletheritage.com